

'ನಟನ' ಪ್ರೀತಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ

ವಿಜಯ್ ಸೂರ್ಯ

ಕಲರ್ಸ್ ಕನ್ನಡ 'ದೃಷ್ಟಿಬೊಟ್ಟು'ವಿನ ದತ್ತಾ ಶ್ರೀರಾಮ ಪಾಟೀಲ್

◆ ನಿಮಗೂ ಅಗ್ನಿಪಾಕ್ಷಗೂ ಅಭೇದ ನಂಟು ಬೆಸೆದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಹೇಗೆ?

ಪ್ರತಿ ಕಲಾವಿದನಿಗೂ ಜನಪ್ರಿಯತೆಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಇರುತ್ತದೆ. ವೀಕ್ಷಕರ ಮನದಲ್ಲಿ ಅದು ಕೂತು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಅದೃಷ್ಟವೂ ಹೌದು, ಕಷ್ಟವೂ ಹೌದು.

ಅಂತಹ ಒಂದು ಪ್ರತಿಮೆ ಎದುರು ಇದ್ದಾಗ ಮತ್ತೊಂದು ಪಾತ್ರ ಗೆಲ್ಲುವುದು ಕಷ್ಟ. ಐದು ವರ್ಷ ಮುಗಿದರೂ ಜನ ಅದೇ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈಗಲೂ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ್ ಎಂದೇ ನನ್ನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಲ್ಲ ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಅದೃಷ್ಟ ಎಂದೇ ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಪಾತ್ರದ ಮೂಲಕ ಅವರ ಮನಸು ಗೆಲ್ಲುವುದು ಸುಲಭದ ಕೆಲಸವೂ ಅಲ್ಲ.

ತುಂಬ ಕಡಿಮೆ ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಇಂತಹ ಮನ್ನಣೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲ ನೋಡಿದರೆ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ನನಗೂ ಸಾರ್ಥಕ ಭಾವ ಮೂಡಿದೆ. ಜನರ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಆಭಾರಿ. ನಾನೂ ಅದೃಷ್ಟ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಶ್ರಮವೂ ಕೂಡ ಕಾರಣ. ನಮ್ಮ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ತುಂಬ ಶ್ರಮವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅದೃಷ್ಟ ಹೆಚ್ಚು ಮುಖ್ಯ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗಿದೆ ಅಂದರೆ, ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ.

◆ ಸಿನಿಮಾ-ಕಿರುತೆರೆಯ ಈ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲ ತಮ್ಮ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ?

ಬರವಣಿಗೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಿನಿಮಾ ಗ್ರಾಮರ್ ಬೇರೆಯದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದರ ವೇಗವೂ ಬೇರೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಸೀರಿಯಲ್ ಗ್ರಾಮರ್ ಬೇರೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಸವಾಲಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅಭಿನಯದ ಆಯಾಮದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಏನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವೀಕ್ಷಕರಿಗೆ ತಲುಪಿಸುವ ರೂಪ ಮತ್ತು ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಎದ್ದುಕಾಣುತ್ತದೆ. ಧಾರಾವಾಹಿಯ

ಪ್ರಚಾರ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಟೀವಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಸಿನಿಮಾ ಅಂದರೆ ನಾವೇ ಆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಹೊರತಾಗಿ ಬೇರೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲ. ಟೀವಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದು ತನ್ನ ವೇದಿಕೆಗೆ ತನ್ನ ವೀಕ್ಷಕ ವಲಯವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಸಿನಿಮಾದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿ ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೂ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಟಾಕೀಸ್‌ನಲ್ಲಿಯೂ ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇರುತ್ತದೆ.

◆ ನೀವು ನಟನೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಏಕೆ?

ನಟನಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ದೊಡ್ಡವನಾದ ಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಆಸೆ ಅಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದಲೂ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದೇನೆ. ವೇದಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡುವ ಆಕರ್ಷಣೆ ನನಗಿತ್ತು. ಆಗ ವೀಕ್ಷಕರಿಂದ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ ಚಪ್ಪಾಳೆ. ಮಿನುಗುವ ದೀಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಯಕೆ ನನಗೆ ಆ ಆಸೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿತ್ತು. ಅದೇ ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಎಳೆದು ತಂದಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ವಾತಾವರಣವೂ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಸಿನಿ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅಪ್ಪ ತುಂಬ ಸಿನಿಮಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ನನಗೆ ಅನೇಕ ಜಗತ್ತಿನ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನು ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ತೋರಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಅಮ್ಮ ಮಾತ್ರ ತಾವು ನೋಡುವ ಎಲ್ಲ ಕನ್ನಡ ಸಿನಿಮಾಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಾಗಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆ ಗಂಭೀರ ಸಿನಿಮಾ ವೀಕ್ಷಕನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನಾಗಿದ್ದೆ.

ನಾನು ಪಿಯು ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರ ವೃತ್ತಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಅಥವಾ ಅನ್ಯ ಪದವಿಗೆ ಸೇರಲು ಆಯ್ಕೆ ಇತ್ತು. ನಾನು ಆ ಎರಡನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಡಾನ್ಸ್ ಕಲಿಯುವ ಅಪೇಕ್ಷೆಪಟ್ಟೆ. ಓದಿನ ಕಡೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತಂದೆ, ಡಾನ್ಸೇ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತಿದ್ದರೆ

ಸಿನಿಮಾವನ್ನು ಫೋಕಸ್ ಆಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡು. ಸುಮ್ಮನೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದರ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುವುದು ಅಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನ ಆಗಲ್ಲ. ಸಿನಿಮಾ ಕಲಿತರೆ ನಿನ್ನ ಕೌಶಲ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೂ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸಲಹೆ ನೀಡಿದರು. ಹಾಗಾಗಿ ಮುಂಬೈಗೆ ಹೋಗಿ ಸಿನಿಮಾ ಡಿಪ್ಲೊಮಾ ಮಾಡಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಿನಿಮಾ ಒಲವು ಇದ್ದಿದ್ದರಿಂದ ಇದ್ದೆಲ್ಲ ಸುಲಭವಾಯಿತು.

ಸಿನಿಮಾ ಕಲಿತು ಬಂದ ನಂತರ ನಿರ್ದೇಶಕ ಕವಿತಾ ಲಂಕೇಶ್ ಅವರ ಜೊತೆ ಸಹಾಯಕ ನಿರ್ದೇಶಕ ಆಗಬಯಸಿದ್ದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿದ್ದೆ ಕೂಡ. ಅವರು ನನ್ನ ಆಸಕ್ತಿ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದರು. ಒಂದು ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಟನೆ ಕಲಿತಿದ್ದೇನೆ. ಡಾನ್ಸ್ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರ ತಂಡದಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಕಾಯಲು ಹೇಳಿದರು. ನಂತರ ಕಾಲ್ ಮಾಡಿ 'ಕ್ರೇಜಿ ಲೋಕ'ಕ್ಕೆ ಆಡಿಷನ್ ಕೊಡಲು ಸೂಚಿಸಿದರು. ನಾನೇ ಆಯ್ಕೆಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ನಟನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ನಂತರ ಅದೇ ವಿಸ್ತಾರಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಸಾಗಿದೆ. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಇದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದಿನಕಳೆದಂತೆ ಜನರ ಪ್ರೀತಿ ಸಿಕ್ಕಮೇಲೆ ಆ ಸತ್ಯ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೇ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

◆ ಸಿನಿಮಾವನ್ನು ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಮತ್ತು ತಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಬಲ್ಲ ನೀವು ನಿರ್ಮಾಣದ ಸಾಧ್ಯತೆ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಿಲ್ಲವೇ?

ಆ ಯೋಚನೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ದೃಶ್ಯ ಮಾಧ್ಯಮದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯತ್ತ ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಕಿರುತೆರೆಗೆ ಬೇರೆಯದೇ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಬೇಕು. ಅದನ್ನು ದೀರ್ಘಕಾಲ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಒಡ್ಡಬೇಕು. ಹಾಗಾಗಿ ಅಂತಹ ಸಾಧ್ಯತೆ ಏನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಸಿನಿಮಾದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೂ ಆ ಯೋಚನೆ ಸದೃಷ್ಟಿಲ್ಲ.

■ **ರಾಘವೇಂದ್ರ ಕೆ.**